

HET LAATSTE SLACHTOFFER

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

ALEXANDER COLIN

HET LAATSTE
SLACHTOFFER

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 7422 7

ISBN 978 90 263 7423 4 (e-book)

© 2026 Alexander Colin

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer

Omslagillustratie © Magdalena Russocka / Trevillion Images

Foto auteur © Louise Persoons

Ambo|Anthos *uitgevers* vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

*Voor Joris Colin, mijn vader.
De man aan wie ik alles te danken heb.*

*En voor Roland Persoons, mijn tweede vader.
Hij verdient de wereld.*

'Noodcentrale politie, wat is er aan de hand?'

'Er is ingebroken!'

'Rustig aan, mevrouw. Bij u thuis?'

'Nee, op het bedrijventerrein van Aarschot. Ik kon niet slapen, was even met de hond gaan wandelen en toen zag ik een gemaskerde man een loods binnengaan...'

'Ja?'

'Hij had een mes vast.'

'Bent u zelf in veiligheid, mevrouw?'

'Ja.'

'Kunt u me de precieze locatie van die loods geven?'

'Aan de Betekomssesteenweg, waar het doodloopt. Voorbij de Citroën-garage.'

'We sturen er iemand heen. Wat is uw naam, mevrouw?'

...

'Mevrouw?'

1

Eén maand geleden

Over een uur of twee zouden de eerste vrachtwagens verschijnen, maar om halfdrie 's ochtends was het industrieterrein van Aarschot verlaten. Imposante gebouwen rezen op aan weerszijden van de weg, die zich breed en vlak tussen een smeltkroes van fabrieken, garages, transportbedrijven en kantoren vertakte. Toen de politiewagen voorbijreed, floepten er bij een paar van die gebouwen buitenlampen aan. Het cascade-effect van licht ontlokte de agent achter het stuur een binnensmonds gemopper.

‘Straks jagen we onze gemaskerde man weg.’

Daarna schakelde Dieter een versnelling hoger, maar op de rijdersstoel gaf zijn collega Tom geen reactie. Die vreesde dat de vogel al gevlogen was. Of erger: dat de zogenaamde man met het mes niet bestond. Hij werkte pas een jaar bij de politie, maar hij was al vaak uitgerukt voor nutteloze oproepen. Mensen wilden ofwel grappig zijn, of ze dachten in een paranoïde bui dat de buurman die het vuilnis buiten zette een inbreker was. Hij kon niet wachten tot hij het tot rechercheur zou schoppen, zodat een andere sukkel de straat op gestuurd kon worden om spoken na te jagen. Bovendien was het vreselijk koud in de auto.

‘Konden ze ons geen patrouillewagen geven mét functionerende verwarming?’ Hij gaf een klap op de ventilatieroosters in het dashboard.

‘Morgen moet hij binnen zijn voor onderhoud,’ zei Dieter monter, terwijl hij een bocht nam. ‘Weet je trouwens dat er in de vs een jongen gestorven is in de kofferbak van zijn auto? Een dom ongeluk, iets met de achterbank waardoor hij klem kwam te zitten.’

Tom keek hem van opzij aan. Wat had dat er nou mee te maken? Dieter had de onhebbelijke gewoonte om elk moment op te vullen met smalltalk. Tom had een caféruzie kunnen blussen, of een feestje kunnen verpesten door te gaan eisen de muziek zachter te zetten, maar natuurlijk stuurde de centrale hem naar een doods industrieterrein met een babbelzieke collega.

‘Hij belde de hulpdiensten een paar keer en werd nooit serieus genomen,’ vervolgde Dieter. ‘Met als resultaat dat hij stierf. Zijn ouders kregen een schadeclaim van miljoenen. Kun je je dat voorstellen?’

Tom humde iets onverstaanbaars. Toen ze de enorme Citroën-garage voorbijreden, kwam een dertigtal meter verderop de loods in zicht waar de noodcentrale hen naartoe had gestuurd. Een laag uit beton opgetrokken gebouw dat aan het einde van een braakliggend stuk weg lag, omgeven door niets behalve opgestapelde containers. Zonder een bedrijfsnaam op de gevel maakte het een naargeestige indruk. Waarom zou een inbreker hier zijn keuze op laten vallen, terwijl er tal van grootschalige bedrijven in de buurt waren?

Dieter trok de handrem op, liet de centrale via zijn portofoon weten dat ze op de locatie gearriveerd waren en stapte uit. Tom volgde zijn voorbeeld. In de auto was het al koud geweest, maar buiten was het nog erger. De vrieswind beet in hun gezichten.

Ze knipten hun zaklampen aan. In tegenstelling tot de andere gebouwen had de loods geen buitenverlichting. Optrekkend vocht ontsierde de gevel, spinnenwebben woekerden onder de dakrand en er zaten gaten in het asfalt van het omliggende terrein. Via de centrale hadden ze doorgekregen dat de afbraak van de loods al enkele jaren op de planning stond, maar de plannen waren zo vaak

uitgesteld dat deze uithoek het verwaarloosde stiefkind van het industriepark was geworden.

Onbewust liet Tom zijn vrije hand op zijn pistool rusten. Onder zijn zolen knerppte gebroken glas en toen hij zijn zaklamp omhoog zwiepte, zag hij dat een hoog, smal raampje in de gevel tegenover hem ingeslagen was. Er wapperde een viezig plastic zeil naar buiten.

‘Gezellig hier,’ bromde Dieter.

Als het inderdaad om een inbraak ging, waarom had de inbreker dan zogenaamd een mes en geen breekijzer, of een schroevendraaier? Een slot forceren met een mes was niet gebruikelijk.

Iemand ermee bedreigen wel.

Plots begon Tom te twijfelen of ze misschien toch te maken hadden met een serieuze oproep. Onder zijn uniform drukte het gouden kruisje dat hij al sinds zijn twaalfde droeg in de huid van zijn borstkas. Hij weerstond de aandrang om het aan te raken en liep op de poort van de loods af.

Die stond open. Erachter gaapte leegte. Hij rook vocht, zwaar en scherp. Maar dat was niet de reden dat hij haastig naar zijn collega keek. Dat kwam door een andere geur, een geur die bijna gemaskeerd werd door de schimmellucht en die Tom twee keer eerder had geroken. Alle alarmbellen in zijn hoofd sloegen aan. Nu wist hij zeker dat de oproep geen grap was.

Na een wederzijds knikje trokken de agenten hun dienstwapen. Met gestrekte armen liepen ze zij aan zij verder.

De poort door.

Tom voelde de schouders van Dieter tegen zijn rug toen hij zich naar de rechterkant van de ruimte draaide. Zijn zaklamp flitste over groezelige betonnen muren, rubberen vloerbedekking, hoge raampjes tegen een plafond van stalen dakspanten en golfplaten.

Leeg.

‘Vrij!’ riep hij.

Zijn collega reageerde niet. Tom draaide een kwartslag naar

links. Zijn zaklamp flitste over nog meer beton en golfplaten, tot hij wat zijn praatgrage collega sprakeloos had gemaakt in de lichtbundel ving.

Een naakte man hing aan twee lange kettingen die rond een van de dakspanten gewikkeld waren. Onder zijn sleutelbeenderen staken de uiteinden van vleeshaken uit, waardoor zijn armen op een onnatuurlijke manier langs zijn lichaam bungelden. Bijna alsof hij zich klaarmaakte om weg te vliegen. Zijn hoofd rustte slap op zijn borstbeen en twee donkere, schilferige bloedsporen tekenden zich af op zijn bovenlichaam. De geur van de dood, die Tom daarnet al geroken had, wasemde om hem heen.

Maar de man was niet alleen. Tegenover hem zat een vrouw op een stoel, ook dood. Vastgesnoerd met kettingen. Anders dan hij had ze haar kleren nog aan.

Met een mond die plots kurkdroog was geworden liet Tom zijn zaklamp door de ruimte flitsen. Naast hem deed Dieter hetzelfde. Was de dader nog aanwezig? *Een gemaskerde man met een mes.* Ze beschenen elk hoekje van de loods. Niemand.

Tom richtte zijn aandacht weer op de slachtoffers. Toen Dieter en hij de vrouw op de stoel naderden, zagen ze dat de rugleuning was verhoogd met een plank. Dikke lagen tape waren om de plank en de nek en het voorhoofd van de vrouw gewikkeld, zodat ze zich onmogelijk had kunnen bewegen.

Zodat ze moest toekijken.

Ondanks de kou begonnen zijn handen te zweten. Zijn blik kruiste die van Dieter. Dit was het scenario waar iedere agent voor gewaarschuwd werd, een nieuw wapenfeit in een zaak die intussen al maanden leefde binnen het korps. Alleen had Tom nooit gedacht dat hij ermee in aanraking zou komen.

Hij ademde diep in en bekeek het vrouwelijke slachtoffer wat beter. Haar ogen waren gesloten. Vuil had zich samengeklit in haar haar, op haar gezicht en aan de randen van de tape, die ook over haar mond was geplakt. De kettingen om haar armen en benen wa-

ren zo strak aangetrokken dat ze gleuven in haar vlees hadden uitgesleten. Haar nagels waren gescheurd. Ze droeg een eenvoudige jeans, sneakers en een donkerrode jas, die eruitzagen alsof ze uit een afvalbak waren opgediept. Wat was er met haar gebeurd? En met de man aan de vleeshaken? Zo te zien was hij al een tijdje dood, maar zij moest recenter overleden zijn. Roerloos op een stoel, met een lijk dat voor haar neus bungelde.

‘Er moet een forensisch team komen.’

Dieter klonk verstikt. Met moeite scheurde Tom zijn blik los van de slachtoffers om zijn collega aan te kijken. In het licht van hun zaklampen was hij wasachtig bleek.

‘Ik check buiten het terrein.’

Dieter rende terug naar de poort. Bijna riep Tom hem na dat hij moest blijven, dat hij hem niet alleen moest laten bij twee lijken, maar hij klemde zijn kiezen op elkaar. Een golf van misselijkheid dreigde hem te overweldigen. Toen bracht hij zijn linkerhand, waarin hij zijn zaklamp geklemd hield, naar zijn portofoon, die met een bodyclip aan zijn schouder was bevestigd. Opnieuw gleed de lichtstraal over het gezicht van de vrouw.

Haar ogen schoten open.

Tom dook weg alsof hij een klap had gekregen. Zijn zaklamp kletterde op de grond. Vanuit de duisternis klonken gesmoorde kreten op.

Ze leeft!

Voor de tweede keer die nacht weerstond hij de neiging om het gouden kruisje rond zijn nek vast te grijpen. Hij bukte zich voorover om zijn zaklamp op te rapen. Zijn vingers glipten over het gladde plastic. Bij de tweede poging kreeg hij de lamp te pakken en liet hij het licht weer naar boven kruipen – over knarsende kettingen die een ontwaakt, paniekerig lichaam omknelden. De vrouw schraapte haar keel rauw met binnensmonds gekreun. Ze kon haar hoofd niet bewegen door de tape, maar haar ogen flitsten wijd opengesperd heen en weer, het blauw verdrinkend in een zee van bloeddorlopen wit.

‘Rustig maar,’ hoorde Tom zichzelf met trillende stem zeggen.
‘We halen u hieruit.’

Voetstappen. Hij richtte zijn pistool en zaklamp en ving Dieter in het licht, die net terugkwam.

‘Geen teken van leven.’

De vrouw begon harder te kreunen; de poten van de stoel bonkten over de vloer. Een fractie van een seconde bleef Dieter staan. Daarna vloekte hij hartgrondig, holde op hen af en vloekte opnieuw. Toen hij vol ontzetting zijn hand op de schouder van de vrouw legde, drukte Tom eindelijk de knop van zijn portofoon in.

‘We hebben een ambulance nodig. Nu!’

2

Nu

VREEMDE ZAKEN

REEKS 'DE REGISSEUR'

Aflevering 1

Een seriemoordenaar op zoek naar publiek

Gegroet, true crime-liefhebber, of zoals ik je graag noem: beschaafde ramptoerist. Ik ben Ruben Lacoste en met mijn podcast *Vreemde zaken* breng ik misdaad uit de Lage Landen tot bij jou. Zonder gevaar voor eigen leven, welteverstaan.

Vandaag wil ik het hebben over een man die ons land al maanden in een wurggreep houdt. Je weet vast over wie ik het heb. Durf jij de straat nog op als het donker valt? Kijk jij goed uit voor je een bosweg of een steegje in gaat? Jij zou zomaar de volgende kunnen zijn op de lijst van deze geheimzinnige moordenaar, die zijn slachtoffers willekeurig kiest en nog altijd vrij rondloopt.

Ik heb het natuurlijk over de Regisseur. Een naam die hij te danken heeft aan zijn typerende, theatrale modus operandi. Het is nauwelijks te bevatten: hij ontvoert twee slachtoffers, houdt ze een paar dagen gevangen, vermoordt nummer één terwijl hij nummer twee dwingt om toe te kijken, en wacht vervolgens geduldig tot ook nummer twee sterft door ontbering, vastgeketend op een stoel en in aanwezigheid van zijn dode lotgenoot.

Na een strakke opeenvolging van ontvoeringen en moorden houdt de Regisseur zich de laatste weken opvallend koest. Dat heeft wellicht alles te maken met de ontwikkeling die zich in de vroege uurtjes van donderdag 8 januari voordeed. Toen de politie uitrukte naar een bouwvallige loods op het industrieterrein van Aarschot, troffen ze daar de zesentwintigjarige Amelie Van den Bossche aan. Zijn laatste slachtoffer. Vastgebonden, toegetakeld... maar levend.

Heeft de Regisseur door haar de handdoek in de ring gegooid?

In de meedogenloze verlichting van haar ondergrondse fitnessruimte onderbreekt Max West de podcast. Ze brengt de snelheid van de loopband terug tot een rustig wandeltempo, het zweet glinsterend op haar schouders. Na een blik op haar smartwatch drukt ze op de stopknop. Bijna zeven uur. Nora zal intussen wakker zijn.

Terwijl ze haar gezicht bet met een handdoek, zweeft haar blik naar de muur tegenover haar. In een openbare sportschool zou die gedecoreerd kunnen zijn met motiverende teksten of afbeeldingen van bodybuilders, maar dat is hier niet het geval. In twee rijen kijken iets meer dan dertig gezichten Max aan, zwart-wit afgedrukt en omlijst door een smal zwart kader. Ze kent hun namen, hun geschiedenis, hun diepste angsten en dromen. Als ze met halters sjouwt of zich de benen uit het lijf rent, hoeft ze zichzelf niet in een spiegel te zien. Ze wil in de ogen kijken van iedereen die vertrouwen in haar heeft gesteld.

Haar patiënten.

Haar blik blijft rusten op de portretten van Carlos, Marie, Johanna, Valerie en Jasper. Drie op de eerste rij, twee op de laatste. Hun plekje op de muur kent ze vanbuiten. Vandaag zullen zij hun duisterste gedachten aan haar blootgeven. Morgen zullen het weer anderen zijn.

Ik zal jullie helpen. Ik zal het goedmaken.

Toen Nora voor het eerst in de kelder kwam, had ze verontwaardigd gereageerd. ‘Hebben je cliënten je daar toestemming voor gegeven?’

‘Patiënten,’ had Max haar verbeterd. ‘Ik ben dan wel geen arts, ik vind cliënten te zakelijk klinken.’

Daarmee ontweek ze handig Nora’s vraag. Haar patiënten hebben namelijk geen idee dat hun traumatherapeut een volledige muur met hun portretten heeft behangen. Max haalt hun foto’s van het internet of – in het zeldzame geval dat iemand geen sociale media heeft – van de kopie van hun identiteitskaart, die ze na elk intakegesprek vraagt. Ze wimpelde Nora af met een vage uitleg: de foto’s herinneren haar simpelweg aan haar plicht in de geestelijke gezondheidszorg. Over de eigenlijke reden wil ze het niet hebben. Ze kan niet zomaar uitleggen waarom ze de blikken van haar patiënten elke ochtend wil voelen branden, net zomin als ze kan uitleggen waarom er altijd plaats zal zijn voor een nieuw portret. Dat haar vriendin de kelder sinds de ontdekking van de fotowand mijdt komt haar goed uit.

Haar moeder zegt weleens dat ze zichzelf gek maakt door zich te omringen met geesteszieken. ‘Gek’ en ‘geestesziek’ zijn twee termen die in Max’ vakgebied verguisd zijn, maar die Sonia Vercauteren met opstandige trots in de mond neemt. Toen Max haar master in de klinische psychologie uitbreidde met een specialisatie in de psychotherapie, beweerde haar moeder dat er helemaal geen verschil bestond tussen een psycholoog en een psychotherapeut. Telkens wanneer Max haar het verschil wilde uitleggen, raakte ze geïrriteerd. Ze wilde niet weten dat psychotherapie doorgaans intensievere behandelingen inhield, en ze wilde al helemaal niet horen dat Max zich zou specialiseren in traumaverwerking.

Max schakelt het licht uit en rent de trap omhoog. Vanuit de keuken komt de geur van versgemalen koffie haar tegemoet. Nora staat in haar ochtendjas aan het aanrecht naar de broodrooster te staren, een dampende mok in haar hand.

‘Goieimorgen.’ Max drukt een kus in de hals van haar vriendin. ‘Je bent helemaal bezweet!’

‘Vind je toch niet erg.’ Als Max haar armen om haar heen slaat,

zet Nora haar koffie neer in een poging zich half lachend, half geïrriteerd te bevrijden.

‘Ga je alsjeblieft douchen!’

‘Eerst iets eten.’

Max duikt de koelkast in, grist er een potje Griekse yoghurt uit en begint aan het deksel te pulken. Buiten is het nog donker en ze ziet zichzelf weerspiegeld in het brede keukenraam. Een smal gezicht op een lenig lichaam, kort zwart haar dat in wilde pieken over haar voorhoofd valt. Dankzij haar bezwete sporttop zijn haar vrouwelijke vormen te zien, maar in het dagelijks leven verdwijnen ze onder oversized hoodies en losse broeken, waardoor ze soms angesproken wordt als jongeman.

‘Je zat daarnet weer op mijn Spotify,’ zegt Nora. Eindelijk wipt er een geroosterde boterham uit de broodrooster. Ze besmeert hem met een dikke laag bessensjam. ‘Een podcast over de Regisseur, zag ik?’

Max denkt aan de intro die ze zonet heeft beluisterd. ‘Ik heb alleen het begin gehoord. Ik was daarvoor nog bezig aan een podcast over zuster Godfrieda.’

‘Zuster?’

‘Een non die drie mensen heeft vermoord in de jaren zeventig.’

‘O. Enig.’ Nora neemt een hap uit haar boterham. Geen van beiden nemen ze de moeite om aan tafel plaats te nemen – ze staan allebei tegen het aanrecht te leunen.

‘Nu is hij inderdaad begonnen met een reeks over de Regisseur,’ gaat Max verder, die besluit Nora’s sarcasme te negeren. ‘Ik ben benieuwd.’

‘Hij?’

‘Ruben Lacoste, de maker van *Vreemde zaken*.’

‘Je doet alsof je hem kent.’

‘Nee hoor.’

Nora schudt haar hoofd. ‘Het is ziek dat ze nu al beginnen met van die dingen zoals podcasts. Ik bedoel, die vent loopt nog rond.’

Hij is geen verzonnen figuur, geen Freddy Krueger.'

'Noor...'

'Ik vind het doodeng.'

'Dat snap ik,' zegt Max. 'Ik ook.'

Nu trekt Nora een wenkbrauw op. 'O ja? En al die media over moordenaars dan, die je constant consumeert?'

Max gniffelt om Nora's woordkeuze. *Consumeren*. Is dat wat ze doet?

'Je weet dat ik denk vanuit mijn beroep,' zegt ze. 'Verderfelijke acties komen bijna altijd voort uit trauma, een trigger die bepaalde eigenschappen aanwakkert. De krochten van de menselijke geest zijn een labyrint waarin het makkelijk verdwalen is –'

'Kunnen we het nu eens níét over je werk hebben?'

'Jij begon er toch over? En waarover wil je het dan hebben?'

'Weet ik veel!' Nora gesticuleert driftig met haar boterham. 'Het weer of zo!'

Er valt een stilte. Daarna schieten ze tegelijkertijd in de lach.

'Het weer!'

'Oké, oké, *I panicked*.'

Zodra ze uitgelachen zijn, schenkt Nora een kop koffie in voor Max. 'Voor mijn geobsedeerde vriendinnetje.' In haar woorden schuilen de restjes van een verwijt, maar haar blik is weer zacht.

'Proost,' zegt Max. 'En het is bewolkt met kans op winterse neerslag.'

'Goed hoor.'

Terwijl ze een slok neemt, gunt Max zichzelf de gelegenheid om Nora van top tot teen in zich op te nemen. Haar kastanjebruine haar hangt weelderig over haar schouders en haar donkere ogen glanzen in haar olijfbroine gezicht. Zelfs als ze net uit bed is, is ze een indrukwekkende verschijning.

'Waarom kijk je zo?'

'Je bent mooi.'

Een zuchtende grijns. 'Bewaar dat maar voor straks.'

‘Straks?’

In één tel is de grijns verdwenen. ‘Zeg nou niet dat je het vergeten bent.’

‘Natuurlijk ben ik het niet vergeten.’ Max denkt razendsnel na. ‘Ons etentje.’

Een paar dagen geleden merkte Nora op dat ze vorig jaar niets voor Valentijn hadden gedaan en toen had zij voorgesteld om niet de meute te volgen, maar donderdag 12 februari uit eten te gaan. Ze had er zelfs haar laatste patiënt voor verplaatst.

‘Natuurlijk,’ zegt ze nog eens.

Nora neemt haar op. ‘Kom je me ophalen na mijn werk?’

Omdat ze allebei in het centrum van Leuven wonen en werken, houdt dat in dat Max tot aan het pand wandelt waar Nora als HR-adviseur werkt, zodat ze samen naar hun favoriete Italiaanse restaurant kunnen lopen.

‘Ik zal er zijn.’

‘Halfzes?’

‘Halfzes.’

Nora drukt een vluchtige kus op Max’ mond. Als ze zich omdraait om een tweede boterham in de broodrooster te stoppen, zweeft Max’ blik van haar weg en dwalen haar gedachten af. In het keukenraam ziet ze niet langer haar eigen weerspiegeling, maar de gezichten van haar patiënten. Haar belofte aan hen dreunt als een mantra door haar heen.

Ze zal hen helpen. Ze móét hen helpen.